

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.02.2017, sen. zn. 29 NSČR 9/2016, ECLI:CZ:NS:2017:29.NSČR.9.2016.1

Číslo: 80/2018

Právní věta: Insolvenčnímu správci nepřísluší (vedle odměny určené ustanovením § 2 vyhlášky č. 313/2007 Sb., ve znění účinném do 31. prosince 2013) odměna za "inkaso" pohledávek dlužníka, jimiž byly zajištěny pohledávky věřitelů dlužníka, realizované v období od právní moci rozhodnutí o povolení reorganizace do přeměny reorganizace v konkurs.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 28.02.2017

Spisová značka: 29 NSCR 9/2016

Číslo rozhodnutí: 80

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Insolvence, Insolvenční správce, Zpeněžování

Předpisy: § 2 předpisu č. 313/2007Sb.
§ 330 IZ
§ 38 odst. 1 IZ ve znění do 31.12.2013
§ 4 odst. 1 předpisu č. 313/2007Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání insolvenční správkyne dlužníka proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 8. 2015, sp. zn. KSPH 37 INS 23802/2012, 1 VSPH 1843/2014-B.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Krajský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“) usnesením ze dne 21. 8. 2014, č. j. KSPH 37 INS 23802/2012-B-634:

I. Vyslovil souhlas s tím, aby insolvenční správkyne vydala zajištěnému věřiteli č. 2 Č. s., a. s. (dále jen „zajištěný věřitel“) výtěžek zpeněžení zastavených a uhrazených pohledávek dlužníka specifikovaných v příloze usnesení (dále jen „pohledávky dlužníka“), a to částku 36 232 598,60 Kč.

II. Souhlasil s tím, aby insolvenční správkyne vydala zajištěnému věřiteli výtěžek zpeněžení pohledávek dlužníka, a to částku 2 391 928,28 Kč.

III. Určil, že zajišťovací práva věřitelů váznoucí na pohledávkách dlužníka zanikají zpeněžením.

IV. Uložil insolvenční správkyni, aby do 15 dnů od právní moci výše uvedených výroků vydala částku

v nich uvedenou zajištěnému věřiteli, aby po splnění těchto povinností zapsala do upraveného seznamu přihlášených pohledávek, jaká částka byla vyplacena zajištěnému věřiteli a jaká zbývající částka se vypořádá při rozvrhu a aby splnila svoji (případnou) povinnost podle ustanovení § 167 odst. 5 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), a bezodkladně o tom informovala soud.

V. Uložil zajištěnému věřiteli, aby insolvenční správkyňi sdělil číslo svého bankovního účtu, na nějž insolvenční správkyňe bude plnit dle shora uvedených výroků.

2. Insolvenční soud vyšel z toho, že:

[1] Usnesením ze dne 2. 10. 2012, č. j. KSPH 37 INS 23802/2012-A-13, (mimo jiné) zjistil úpadek dlužníka a insolvenční správkyňi ustanovil Mgr. M. C.

[2] Usnesením ze dne 30. 1. 2013, č. j. KSPH 37 INS 23802/2012-B-125, (mimo jiné) povolil reorganizaci dlužníka, s tím, že insolvenční správkyňi je Mgr. M. C.

[3] Usnesením ze dne 22. 4. 2014, č. j. KSPH 37 INS 23802/2012-B-529, (mimo jiné) přeměnil reorganizaci dlužníka v konkurs, s tím, že prohlášením konkursu přechází na insolvenční správkyňi oprávnění nakládat s majetkovou podstatou, jakož i výkon práv a plnění povinností, které přísluší dlužníku, pokud souvisí s majetkovou podstatou (dispoziční oprávnění) a určil, že účinky usnesení nastávají okamžikem zveřejnění v insolvenčním rejstříku a že rozhodnutím o přeměně reorganizace v konkurs nastávají účinky spojené s prohlášením konkursu.

[4] Zajištěný věřitel v insolvenčním řízení dlužníka přihlásil pohledávky v celkové výši 55 726 344,41 Kč, jakož i právo na uspokojení těchto pohledávek ze zajištění (dle smlouvy o zastavení pohledávek č. ZP3/978/07/LCD 2 ze dne 1. 6. 2007, ve znění dodatků). Přihlášené pohledávky byly v insolvenčním řízení zjištěny co do pravosti i výše, včetně práva na uspokojení ze zajištění.

[5] Návrhy ze dne 2. 7. 2014 a 6. srpna 2014 insolvenční správkyňe navrhla, aby zajištěnému věřiteli byl vydán výtěžek zpeněžení zajištění, s tím, že ke dni 21. 4. 2014 (tj. ke dni předcházejícímu dni, kdy byla reorganizace dlužníka přeměněna v konkurs) byly na bankovním účtu finanční prostředky náležející do majetkové podstaty, představující inkaso pohledávek dlužníka v době od 27. 9. 2012 do 21. 4. 2014 v celkové částce 34.720.689,83 Kč a 142.319,98 EUR. Jelikož nevznikly žádné náklady na zpeněžení ani náklady spojené se správou inkasa pohledávek, insolvenční správkyňe navrhla vydat výtěžek zpeněžení zajištění zajištěnému věřiteli, a to po odečtení své odměny, tak, že výtěžek zpeněžení pohledávek činí 38 624 526,88 Kč, odměna insolvenční správkyňe bez daně z přidané hodnoty 1 262 892,80 Kč, daň z přidané hodnoty z odměny 265 207,49 Kč, odměna insolvenční správkyňe včetně daně z přidané hodnoty 1 528 100,29 Kč a částka určená k vydání zajištěnému věřiteli 37 096 426,60 Kč. Proto požádala, aby insolvenční soud vydal souhlas s vydáním výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli, s tím, že z výtěžku zpeněžení bude odečtena dále částka připadající na splnění povinnosti určené ustanovením § 157 odst. 1 insolvenčního zákona, když ke dni podání návrhu nebyla do majetkové podstaty uhrazena částka 863 828,- Kč.

[6] Proti návrhu insolvenční správkyňe podal námitky zajištěný věřitel a věřitel L. České republiky, s. p. (dále jen „věřitel L.“). Zajištěný věřitel nesouhlasil s tím, aby od výtěžku zpeněžení byla odečtena odměna insolvenční správkyňe, když inkaso zajištěných pohledávek proběhlo před prohlášením konkursu a dle názoru zajištěného věřitele insolvenční správkyňi odměna nenáleží. Dále uplatnil výhrady ke „snížení“ výtěžku zpeněžení o částku 863 828 Kč. Rovněž věřitel L. zpochybnil nárok insolvenční správkyňe na odměnu, když podle jeho názoru „k převedení majetku na peníze došlo před prohlášením konkursu (v průběhu povolené reorganizace)“, tudíž nejde o zpeněžování.

3. Na tomto základě insolvenční soud - cituje ustanovení § 38 odst. 1, § 157 odst. 1 až 5, § 285 odst. 1 a § 298 odst. 1 až 7 insolvenčního zákona a ustanovení § 1 odst. 2 a 4 vyhlášky č. 313/2007 Sb.,

odměně insolvenčního správce, o náhradách jeho hotových výdajů, o odměně členů a náhradníků věřitelského výboru a o náhradách jejich nutných výdajů, ve znění účinném do 31. prosince 2013 (dále jen „vyhláška“) a odkazuje na závěry obsažené v (zajištěným věřitelem zmiňovaném) usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 8. 2012, č. j. 3 VSPH 88/2012-B-326 (jde o usnesení č. j. MSPH 76 INS 3732/2008, 3 VSPH 88/2012-B-326) – uzavřel, že insolvenční správce nenáleží odměna za zpeněžení (inkaso pohledávek dlužníka) v době od zahájení insolvenčního řízení do přeměny reorganizace v konkurs, neboť dispoziční oprávnění k pohledávkám měl v rozhodném období dlužník, který tak de iure zpeněžování prováděl.

4. Skutečnost, že „některý“ zajištěný věřitel dával insolvenční správce pokyny ke správě a zpeněžení zajištěného majetku a že se insolvenční správce podílela na inkasu pohledávek dlužníka (např. zřízením bankovního účtu, kam byly pohledávky placeny), je z hlediska vzniku nároku insolvenční správce na odměnu nevýznamná, když taková činnost je odměňována paušálními odměnami podle ustanovení § 2 vyhlášky.

5. Dále insolvenční soud dovodil, že zajištění věřitelé mají povinnost uhradit polovinu zaplacené odměny hotových výdajů znalců, kteří zpracovali znalecké posudky, bez ohledu na to, zda byly schváleny schůzí věřitelů. Jelikož insolvenční zákon nestanoví, že by výši znaleckého měl schvalovat soud, insolvenční soud nerozhodoval o tom, jaká částka má být z výtěžku zpeněžení pro daný účel (viz ustanovení § 157 insolvenčního zákona) odečtena; proto rozhodl, že zajištěnému věřiteli bude vydán celý výtěžek zpeněžení (bez odečtení odměny insolvenční správce, která na ni v daném případě nemá nárok, a bez odečtení částky ve smyslu ustanovení § 157 insolvenčního zákona), když posledně označenou částku je insolvenční správce oprávněna od vydávaného výtěžku zpeněžení odečíst „právě až při tomto vydávání a podle stavu ke dni vydávání“.

6. Vrchní soud v Praze k odvolání insolvenční správce usnesením ze dne 27. 8. 2015, č. j. KSPH 37 INS 23802/2012, 1 VSPH 1843/2014-B-841, potvrdil usnesení insolvenčního soudu v bodu II. výroku ohledně částky 1 528 100,29 Kč; ohledně částky 863 828 Kč toto usnesení zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

7. Odvolací soud zdůraznil, že „za situace, kdy činností insolvenční správce v rozhodném období (před konkursem) nebylo, pokud se předmětných pohledávek týká, zpeněžování dlužníka majetku v pravém slova smyslu, ale šlo o pouhé inkaso pohledávek dlužníka za třetími osobami“ (jinými slovy, pokud inkaso pohledávek dlužníka bylo dosaženo v době, kdy osobou s dispozičními oprávněními byl dlužník), nevznikl insolvenční správce nárok na odměnu za „zpeněžení“ těchto pohledávek dlužníka.

8. Současně doplnil, že usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 8. 2012, na nějž odkázal insolvenční soud, sice bylo zrušeno usnesením Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2015, č. j. 29 NSČR 4/2013-B-417, nicméně závěr odvolacího soudu o tom, že „výtěžku zpeněžení bylo dosaženo převážně před prohlášením konkursu, tedy v době, kdy osobou s dispozičním oprávněním byl dlužník, což má vliv na otázku odměny správce, nebyl zrušovacím usnesením Nejvyššího soudu dotčen“.

9. Konečně s odkazem na ustanovení § 154 a § 157 odst. 1 insolvenčního zákona odvolací soud zdůraznil, že „je povinností zajištěných věřitelů společně a nerozdílně uhradit nároky na znalecké ve výši, jež se řídí předpisy o odměňování znalce mimo soudní řízení, a jak byla schválena věřitelským výborem nebo určena soudem“; nelze však připustit, aby „rozhodování o úhradě znaleckého bylo nahrazeno závěrem o vadnosti znaleckého posudku“ a současně aby insolvenční soud konstatoval, že „zajištění věřitelé měli povinnost k úhradě poloviny zaplacené odměny a hotových výdajů znalce. Proto bylo povinností insolvenčního soudu ověřit, zda byla odměna znalce schválena postupem určeným v ustanovení § 154 insolvenčního zákona, a zda již nedošlo k úhradě příslušné části odměny a hotových výdajů znalců“.

II. Dovolání a vyjádření k němu

10. Proti usnesení odvolacího soudu, v rozsahu jeho potvrzujícího výroku ohledně částky 1 528 100,29 Kč, podala insolvenční správkyň dovolání, majíc za to, že v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyly vyřešeny otázky, zda insolvenčnímu správci náleží odměna za činnost (z výtěžku zpeněžení), kterou vykonal v době, kdy měl dispoziční oprávnění dlužník, avšak insolvenční správce tuto činnost vykonával v přímé návaznosti na rozhodnutí insolvenčního soudu a pokyny zajištěných věřitelů, a z jaké části majetkové podstaty, respektive jakým způsobem má být v takových případech uhrazena odměna insolvenčního správce za situace, kdy dojde k přeměně reorganizace v konkurs, a jakou formou se na této odměně mají podílet zajištění věřitelé.

11. Podle dovolatelky ani ve fázi insolvenčního řízení, kdy má dlužník dispoziční oprávnění, neprovádí dlužník zpeněžování; naopak povinnosti insolvenční správkyň ve smyslu ustanovení § 136 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona bylo „inkasovat plnění závazků, který měly třetí osoby vůči dlužníkovi“ (srov. též usnesení o úpadku dlužníka ze dne 2. 10. 2012).

12. Připouští-li ustanovení § 283 odst. 1 insolvenčního zákona, že odměna insolvenčního správce je počítána i ze zpeněžení „bankovních kont“ dlužníka, tím spíše je nutné považovat za zpeněžování činnost insolvenčního správce související s inkasem pohledávek, byť ve fázi insolvenčního řízení, ve které má dispoziční oprávnění dlužník.

13. Dále dovolatelka polemizuje se závěrem odvolacího soudu, podle něhož její činnost „spočívala jen ve zřízení bankovního účtu pro plnění pohledávek dlužníka za třetími osobami, a že by touto formou bylo možné moderovat odměnu insolvenční správkyň na základě míry úsilí vyvinutého při zpeněžování pohledávek“. Odměna insolvenčního správce totiž musí být stanovena postupem předvídaným vyhláškou a její případná moderace může být realizována pouze v souladu s ustanovením § 38 odst. 2 insolvenčního zákona.

14. Jelikož v poměrech dané věci inkasovala více jak 22 tisíc pohledávek v celkovém objemu více než 2,31 miliardy Kč, které po celou dobu insolvenčního řízení až do jejich vydání zajištěným věřitelům řádně spravovala na jí zřízených bankovních účtech, při jejich inkasu je řádně identifikovala, posoudila v každém jednotlivém případě, zda jde o pohledávku, ke které bylo uplatněno zajištění, či zda šlo o tzv. nezajištěnou pohledávku, v počátečních fázích insolvenčního řízení komunikovala s bankovními věřiteli, kteří blokovali bankovní účty dlužníka, jakož i s osobami, které byly povinny hradit pohledávky vůči dlužníku a v konečném důsledku v souladu s pokyny zajištěných věřitelů inkasa pohledávek deponovala na svých účtech, nemůže souhlasit s tím, že vykonávala činnost, za kterou ji nenáleží žádná odměna.

15. Dovolatelka vyjadřuje přesvědčení, podle něhož, rozhodl-li se zajištěný věřitel, uplatňující zajištění k pohledávkám dlužníka, učinit pokyn ke spravování inkasa zajištěných pohledávek realizovaných po úpadku na zvláštním účtu, využil svého práva, které mu dává insolvenční zákon, avšak je zároveň povinen respektovat povinnosti pro něj z toho plynoucí. Za nepřípustné považuje nastolení stavu, kdyby se na odměně insolvenčního správce v případě, kdy dojde k přeměně reorganizace v konkurs, měli podílet jen nezajištění věřitelé, ačkoli faktická činnost insolvenčního správce se týká rovněž zajištěného majetku.

16. Konečně s odkazem na ustanovení § 4 vyhlášky dovolatelka akcentuje, že „insolvenční řízení představuje z hlediska odměňování insolvenčního správce jeden procesní celek a na celkové odměně insolvenčního správce samozřejmě musí zákonem stanoveným způsobem spravedlivě participovat nejen nezajištění věřitelé, ale i věřitelé zajištění. Situace, kdy zajištění věřitelé obdrží své výtěžky ze zpeněžení zajištění, aniž by se jakkoli podíleli na hrazení odměny insolvenční správkyň, jen z toho

důvodu, že zpeněžení proběhlo v době, kdy osobou s dispozičním oprávněním byl formálně dlužník, je právně, morálně i logicky neúnosná“.

17. Proto dovolatelka požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu v potvrzujícím výroku zrušil a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

18. Zajištěný věřitel považuje rozhodnutí odvolacího soudu za správné a navrhuje, aby Nejvyšší soud dovolání zamítl jako nedůvodné.

19. Je přesvědčen, že veškeré nároky na odměnu insolvenční správkyne až do doby přeměny reorganizace v konkurs jsou představovány paušální odměnou v reorganizaci podle ustanovení § 2 vyhlášky; teprve provedla-li by insolvenční správkyne v období následujícím po přeměně reorganizace v konkurs zpeněžení majetku, na jehož základě by jí náležela odměna vyšší, než kterou obdržela po dobu trvání (neúspěšně vedené) reorganizace, vznikne jí nárok na další odměnu podle ustanovení § 4 vyhlášky. Jinými slovy, insolvenční správkyne si musí případnou další odměnu „zasloužit“ svou následnou činností (zpeněžováním majetku) v průběhu konkursu. V poměrech dané věci pak insolvenční správkyne nevznikl nárok na uhrazení odměny z výtěžku zpeněžení, protože „takovou odměnu“ není možné hradit „z jakýchkoliv prostředků“.

20. Věřitelský výbor pouze konstatoval, že právní posouzení jednotlivých námitek dovolatelky je v dané fázi řízení oprávněn posoudit jen Nejvyšší soud.

III.

Přípustnost dovolání

21. Dovolání insolvenční správkyne je přípustné podle ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), když dovolacím soudem dosud nebyla beze zbytku vyřešena otázka určení výše odměny insolvenčního správce v případě přeměny reorganizace v konkurs.

IV.

Důvodnost dovolání

22. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 38 odst. 1 věty první insolvenčního zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2013) insolvenční správce má právo na odměnu a náhradu hotových výdajů.

Podle ustanovení § 167 odst. 1 insolvenčního zákona zajištění věřitelé se v rozsahu zajištění uspokojují ze zpeněžení věci, práva pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty, jimiž byla jejich pohledávka zajištěna, nestanoví-li zákon jinak. Pro pořadí jejich uspokojení je rozhodující doba vzniku zástavního práva nebo doba vzniku zajištění.

Podle ustanovení § 298 insolvenčního zákona zajištění věřitelé mají právo, aby jejich pohledávka byla uspokojena z výtěžku zpeněžení věci, práva, pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty, jimiž byla zajištěna (odstavec 1). Výtěžek zpeněžení po odečtení nákladů spojených se správou a zpeněžením a po odečtení částky připadající na odměnu insolvenčního správce vydá insolvenční správce se souhlasem insolvenčního soudu zajištěnému věřiteli (odstavec 2).

Podle ustanovení § 330 insolvenčního zákona, není-li dále stanoveno jinak, je dlužník v průběhu reorganizace dlužníkem s dispozičními oprávněními. Pro povinnosti dlužníka, který je fyzickou

osobou, a statutárního orgánu dlužníka, který je právnickou osobou, platí obdobně § 36 a 37 (odstavec 1). Právní mocí rozhodnutí o povolení reorganizace se ruší omezení dispozičních oprávnění dlužníka, ke kterým došlo ze zákona nebo rozhodnutím insolvenčního soudu v dosavadním průběhu insolvenčního řízení, ledaže insolvenční soud rozhodne podle § 332 jinak (odstavec 2).

Podle ustanovení § 331 insolvenčního zákona insolvenční správce vykonává dohled nad činností dlužníka s dispozičními oprávněními, zajišťuje dohled nad zjišťováním a soupisem majetkové podstaty, sestavuje a doplňuje seznam věřitelů a podává zprávy věřitelskému výboru. Kromě toho plní i další úkoly a provádí další činnosti, které mu uložil insolvenční soud.

23. Případné změny výše citovaných ustanovení insolvenčního zákona, k nimž došlo s účinností od 1. 1. 2014 [zákonem č. 294/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů], nemají v poměrech dané věci na níže uvedené závěry vliv.

Podle ustanovení § 2 vyhlášky (ve znění účinném do 31. 12. 2013 – viz čl. II bod 2. vyhlášky č. 398/2013 Sb., kterou se mění vyhláška č. 313/2007 Sb., o odměně insolvenčního správce, o náhradách jeho hotových výdajů, o odměně členů a náhradníků věřitelského výboru a o náhradách jejich nutných výdajů, ve znění vyhlášky č. 488/2012 Sb.), pokud je způsobem řešení dlužníkovra úpadku reorganizace, náleží insolvenčnímu správci za každý započatý měsíc po rozhodnutí o povolení reorganizace odměna, která je stanovena z dvanáctinásobku průměrného měsíčního obratu za poslední účetní období předcházející insolvenčnímu návrhu takto: při obratu do 250 mil. Kč 83 000 Kč, od 250 mil. do 500 mil. Kč 166 000 Kč, od 500 mil. do 750 mil. Kč 249 000 Kč, od 750 mil. do 1 mld. Kč 332 000 Kč, nad 1 mld. Kč 415 000 Kč.

Podle ustanovení § 4 odst. 1 vyhlášky, pokud dojde k přeměně reorganizace v konkurs, činí odměna insolvenčního správce částku určenou podle § 1, nejméně však částku určenou podle § 2.

Podle ustanovení § 5 vyhlášky, nelze-li odměnu určit postupem podle § 1 až 4, rozhodne o výši odměny insolvenční soud s přihlédnutím zejména k délce doby, rozsahu a náročnosti vykonávané činnosti insolvenčního správce.

24. Nejvyšší soud předesílá, že vyhláška je v intencích ustanovení § 38 insolvenčního zákona oním zvláštním předpisem, podle kterého se odměna insolvenčního správce stanoví, a to i na základě zmocnění obsaženého v ustanovení § 431 písm. b) insolvenčního zákona (k tomu srov. i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2010, sen. zn. [29 NSČR 27/2010](#), uveřejněné pod č. 64/2011 Sb. rozh. obč.).

25. Dále Nejvyšší soud zdůrazňuje, že v případě, kdy je úpadek dlužníka řešen reorganizací, určuje odměnu insolvenčního správce ustanovení § 2 vyhlášky, a to za každý započatý měsíc po rozhodnutí o povolení reorganizace, ve vazbě na průměrný měsíční obrat za poslední účetní období předcházející insolvenčnímu návrhu. Potud vyhláška (na rozdíl od způsobu řešení úpadku dlužníka konkursem) neváže výši odměny na výtěžek zpeněžení majetkové podstaty (viz ustanovení § 1 odst. 1 a 2 vyhlášky ve spojení s ustanovením § 283 insolvenčního zákona).

26. Je tomu tak právě proto, že právní mocí rozhodnutí o povolení reorganizace se ruší omezení dispozičních oprávnění dlužníka, ke kterým došlo ze zákona nebo rozhodnutím insolvenčního soudu v dosavadním průběhu insolvenčního řízení. K „inkasu“ pohledávek dlužníka je tak legitimován samotný dlužník (a nikoli insolvenční správce), pročež vyhláška ani „nepočítá“ s tím, že by byla odměna insolvenčního správce odvislá od výtěžku zpeněžení majetku (v daném případě pohledávek) dlužníka. Insolvenční správce v takovém případě totiž neprovádí „zpeněžení“ majetku dlužníka,

nýbrž je povinován (zásadně) činnostmi předvídanými ustanovením § 354 insolvenčního zákona. Skutečnost, že reorganizace dlužníka byla následně přeměněna v konkurs (§ 363 insolvenčního zákona) a že v poměrech dané věci tímto rozhodnutím nastaly účinky spojené s prohlášením konkursu, na shora uvedených závěrech nic nemění; jinými slovy, jak správně uzavřel odvolací soud, insolvenční správkyňi za činnost realizovanou v období od právní moci rozhodnutí o povolení reorganizace do přeměny reorganizace v konkurs nepřísluší odměna za „inkaso“ pohledávek dlužníka od jeho dlužníků; případné právo insolvenční správkyňe na náhradu hotových výdajů tím není dotčeno.

27. Úprava obsažená v ustanovení § 4 odst. 1 vyhlášky přitom, jde-li o (případnou) část odměny v rozsahu nad částku určenou ustanovením § 2 vyhlášky, je uplatnitelná jen tehdy, je-li odměna určená z výtěžku zpeněžení připadajícího na zajištěné věřitele a určená z výtěžku zpeněžení určeného k rozdělení mezi nezajištěné věřitele vyšší, než odměna určená podle ustanovení § 2 vyhlášky; zpeněžením se přitom rozumí činnost předvídaná ustanovením § 283 insolvenčního zákona, tj. činnost realizovaná v době, kdy již dlužník nebyl nositelem dispozičních oprávnění (viz zánik dispozičních oprávnění dlužníka - srov. § 363 a § 246 odst. 1 insolvenčního zákona).

28. Vzhledem k závěru, podle něhož insolvenční správkyňi nenáleží (vedle odměny určené ustanovením § 2 vyhlášky) i (další) odměna za „inkaso“ pohledávek dlužníka, jimiž byly zajištěny pohledávky věřitelů dlužníka, jsou zbývající „otázky“ kladené dovolatelkou nevýznamné.

29. Jelikož právní posouzení věci, na němž rozhodnutí odvolacího soudu v dovoláním dotčeném rozsahu spočívá, je správné, Nejvyšší soud dovolání insolvenční správkyňe zamítl [§ 243d písm. a) o. s. ř.].